

Ohlášky – neděle 12. 11. 2023

Dnes prožíváme **32. neděli v mezidobí**.

- Pondělí 13. 11. – **Památka sv. Anežky České, panny**
- Pátek 17. 11. – **Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice**
- Příští neděle 19. 11. 2023 bude **33. neděle v mezidobí**.

- Na neděli 19. listopadu 2023 Česká biskupská konference vyhlašuje, kostelní sbírku, jejíž výtěžek bude určen na sdělovací prostředky.
- V pondělí 20. 11. 2023 v 17:00 bude první **společné zasedání pastorační a ekonomické rady farnosti Lovosice**.
- V týdnu od 19. do 25.11.2023 bude probíhat Týden modliteb za mládež (TMM).
- 24.11.23 bude opět **Večer Chval** v kapli ve Věžáku, Palackého 6, Lovosice
- 24.–26.11.23 bude v Litoměřicích 58. **diecézní setkání mládeže**. Téma: Sociální sítě
- 26.11.2023 18:00 bude již tradiční **Koncert při svíčkách v kostele sv. Václava**, vystoupí učitelé a přátelé ZUŠ Lovosice.
- V sobotu 2. prosince ve 14 hod. zveme **do gotické kaple Hradu Litoměřice na mši svatou za císaře Karla IV.**
- Jak již bylo inzerováno, v období od 4. ledna do 21. března 2024 se bude konat **seminář Obnova v Duchu svatém**. Budeme se scházet každý čtvrtek v 18 hod. v DDKT. Podrobnosti na plakátku.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30 bohoslužba slova
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v 8:00

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti:
středa od 13:10 (děti před 1. sv. přijímáním)
a čtvrtek od 14:10 (starší děti)

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 51 (2023)
12. 11. 2023

32. neděle v mezidobí

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

10. Neužitečný služebník (Modlete se a konejte)

Řekne snad někdo svému služebníkovi, který se vrátil z pole, kde oral nebo pás: „Pojď si hned sednout ke stolu?“ Neřekne mu spíše: „Připrav mi něco k jídlu a přistroj se k obsluze, dokud se nenajím a nenapíji; pak budeš jíst a pít ty?“ Děkuje snad svému služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.“ (Lukáš 17,7–10)

Mým prvořadým úkolem je sloužit Božím slovem. Jsme jen služebníci a děláme jen svou povinnost. Evangelium říká, že jsme neužiteční služebníci. Ten pojem mi připadá trochu hloupý. „Neužitečný služebník“, to by snad mělo znamenat, že dřeme jako blázni, a přitom jsme neužiteční? Trochu mi to označení vadí, protože služebník, který pracuje, je určitě nějak užitečný. Když řeknete v baru číšníkovi, který vám servíruje kávu: „Kamaráde, ty jsi úplně k ničemu,“ moc se mu to líbit nebude. A když mu k tomu navíc dáte pár drobných jako spropitné, abyste mu dali najevo, že byl zvlášť ochotný a pozorný, vůbec to nepochopí. Není to pěkné pomýšlení, že jsme služebníci a že jsme neužiteční, to není snadné akceptovat. Jak můžeme o někom říct, že je neužitečný, když slouží?

Poslání služebníka

Některé překlady dávají před pojmem „neužitečný“ přednost označení „jenom služebník“. Aby mohl hlásat Boží království, musí služebník především vědět, že to není jeho majetek. Dostáváme a odevzdáváme. To je posláním služebníka. Boží království nám nepatří. Jsme jeho služebníky. A pak by služebníci neměli nikdy zapomínat, že Boží království hlásají pro druhé, a ne pro sebe. Pán tedy po nás žádá, abychom dělali, co můžeme, a až skončíme, abychom říkali, že jsme jen neužiteční služebníci. Království Boží hlásají jeho vyslanci. Především ho oznamují proroci. Už dlouho se usilovně snaží říct, že spasitel přijde a že přijde Boží království. Hlásal ho Jan Křtitel. Ježíš Kristus ho nastolil. Je to Boží dar. Citovaný úsek evangelia nám chce říct: „Konejte svou povinnost.“ Nejlepší služba, jakou může křesťan poskytnout, je služba nezištná. Měli bychom sloužit podle Božích darů, které jsme dostali. I ten nejmenší skutek se počítá. Naši mladí nemají povinnosti příliš v lásce. Smysl pro povinnost se vytratil. Až budou mladí číst tyto řádky, pomyslí si: „No jo, ten stařík do nás hustí svoje předválečné nesmysly.“ Mám za to, že ty „nesmysly“ nebyly tak úplně špatné. Dřív se říkalo:

„Konej dobře svou povinnost“, i když je to těžké a náročné. Já jsem se to naučil už jako malý. Dnes spousta mladých říká: „Mně se to nechce dělat a neudělám to.“ A nechají to být. Nebo se k tomu postaví takhle: „Mám chuť to udělat a pak mě ta chuť přejde.“ To je velmi špatné pojetí povinnosti. Povinnost si žádá, aby člověk byl plně duchem přítomen v tom, co dělá, a aby to dělal dobře. Když jsem byl dítě, učili mě, abych začínal nejtěžším úkolem. Nikdy jsem na to nezapomněl.

Začněte tím nejobtížnějším

Jak dny běží, zažívám jako každý z vás těžké i lepší chvílky. Dělat nejdřív to nejtěžší je geniální rada. Pak se nám mnohem radostněji koná to snazší. Říkat mladým: „Začni tím nejobtížnějším“ je výborný výchovný princip. Začínajte nejtěžšími úkoly jak v práci, tak doma. Každý den se setkáte s překážkami, ale i s radostnějšími věcmi. Začínat s tím nejtěžším dělá člověka lepším a posouvá nás to dopředu. Když jsem začínal tím nejtěžším, zažil jsem si spousty radosti. Něco velkého se dá vybudovat jen za cenu práce, kterou máme rádi a která si žádá neustálé úsilí. Všimněte si někdy, jak se dře obsluha v restauraci. Obsluhují nás a my jsme velmi nároční. Nebuďme až příliš nároční k obsluhujícím. V restauraci, u pokladny na nádraží, u benzinové pumpy jsme všichni pořád netrpěliví. Skoro by se zdálo, že potřebujeme mít v tomhle moderním světě nějaké otroky. Podle evangelia je služebník vždycky větší než pán. Služebník je placený za to, aby byl ochotný. Ale vy byste také měli mít rádi všechny, kdo vás obsluhují. Čím stojíte v lidské hierarchii výš, tím víc byste měli myslet na ty malé. Všiml jsem si, že například vedoucí představitelé státu se zdraví a chovají se k sobě přezdvorile. Je to vidět každý den ve zprávách. Pozorujte všechny jejich podřízené, kteří je obklopují, jak jsou pro ně skoro neviditelní. Prezident nebo král na takové lidi sotva pohlédnou. Kdybych já byl státníkem, pozdravil bych rychle hosta: „Dobrý den, jak se vede ženě a dceři?“ A šel bych pozdravit všechny ty lidi, kteří na nás hodiny čekali v dešti. A pozdravení se stejnou zdvořilostí, kterou si schováváme pro význačné hosty, by ukázalo, že služebníci jsou stejně důležití jako jejich páni. Když jsem v dubnu roku 2003 oddával syna belgického krále, musel jsem jet luxusním kočárem... Trval jsem na tom, že se pozdravím s řidiči, kteří mne povevou, a také se svým bodyguardem a s tím, kdo mi otevře dvířka. Šéf protokolu skřípal zuby. Ti, kterých se to týkalo, byli nadšení. A já jsem se v duchu strašně smál. Čím důležitější místo v hierarchii zaujímáme, tím víc bychom se měli dívat také na ty, kteří nám ve skrytu slouží.

Neexistuje neužitečná nebo nepatrná služba. Člověk do ní musí dát celé své srdce a celou svou duši. Služba je pocta Bohu. Bůh nás poslal na zem, abychom si navzájem sloužili. Buďme služebníky jedni druhých!
(z knihy Guye Gilberta Evangelium podle svatého lotra – 1. kapitola Prosté evangelium)

Texty k rozjímání – 32. týden v mezidobí

Neděle 12. 11. – Mt 25,1-13: Obraz svatební hostiny jako závěru věků je běžný pro Starý zákon. Všimněme si, že tento závěr není popisován jako katastrofa, ale jako slavnost! Jakou roli na této slavnosti budeme hrát my? Dalším důležitým detailem je náznak, že družičky, resp. také my sami, jsme součástí svatby, jsme plnohodnotnými hosty, kteří mají svoji úlohu. Pokud jsme celou záležitost vůbec nebrali vážně nebo očekáváme, že to „nějak dopadne“, podobáme se pošetilým družičkám. Obraz Pána, který „zavře dveře“, zní velmi kategoricky. Ježíš, vědom si své blízké smrti, tím burcuje posluchače, že čas milosrdenství, čas možností něco dělat, má své omezené trvání. Právě pojem příhodného času, řecky „kairos“, je klíčový. Co když je právě nyní náš osobní „kairos“, čas, ve kterém lze jednat?

Pondělí 13. 11. - Mdr 1,1-7: Slova, kterými se naše světice řídila. Jako by nám je napsala ona sama...

Úterý 14. 11. - Lk 17,7-10: Nejvyšší vyznamenání a výsada, že vůbec mohu sloužit Nejvyššímu, který by se docela dobře „beze mě obešel“. Postoj, kdy očekávám od Boha odměnu za dobré jednání, je zřejmě nesprávný.

Středa 15. 11. - Lk 17,11-19: Boží království je otevřeno všem, vejďeme však do něj všichni!

Čtvrtek 16. 11. - Lk 17,20-25: Je-li Boží království již mezi námi, jak říká náš Pán, měl bych se více snažit, abych byl jeho dobrým občanem.

Pátek 17. 11. - Lk 17,26-37: Nejsem snad příliš ve světě zabydlený? Pozor, aby mi rychlý příchod Pána – na který se těší ti, kdo žijí vnitřním životem – vlastně nepřekážel...

Sobota 18. 11. - Lk 18,1-8: Vytrvalost v modlitbě neznamená snad jen její opakování. Možná spíš věrný vztah k Tomu, o kterém věřím, že sám zná mé potřeby.